

dette Ting vedtager et Forslag som det under Nr. 47; jeg tror ikke, at vi derved naa nærmere til Løsningen af dette vanskelige Spørgsmaal. Hvis derimod den højtærede Minister kunde faa det andet Ting til at fremme og behandle Forslaget om personlig Afgift i visse Tilfælde, ja, saa vilde det være en anden Sag, saa kunde vi faa det til Behandling, og saa kunde der maaske opnaas Enighed derom. Altsaa, med Hensyn til det Afsnit, som vi her behandle, ere i Virkeligheden Uoverensstemmelserne ikke saa store. Det eneste Punkt, hvor jeg ikke tror, vi blive enige, er, som jeg før sagde, Ændringsforslaget under Nr. 26; ellers tror jeg, at vi paa de allerfleste Punkter maatte kunne naa meget vidt i Retning af Enighed.

Andersen: Den højtærede Minister udtalte før, at han ansaa mit Standpunkt til § 14 for at være i Modstrid med det Standpunkt, som jeg ellers indtog over for Kapitalen. Jeg skal oprigtig tilstaa, at jeg forstaar ikke rigtig denne Udtalelse af den højtærede Minister; jeg kan ikke rigtig se, at det Spørgsmaal, vi her behandle, har noget med Spørgsmaalet Socialisme og Kapitalisme at gøre. Jeg ser saaledes paa vor Opgave over for denne Sag, at vi her skulle søge at træffe Regler for vort Erhvervslivs Førelse i vort Samfund, og her gælder det om at træffe disse Regler saa praktisk som muligt, saaledes at disse Regler og disse Bestemmelser passe med de virkelige Forhold ude i Livet. Det har derfor været min Opgave under denne Sags Behandling at søge at komme til Bunds i, hvorledes vore Erhvervsforhold virkede ude i det virkelige Liv, og derefter har jeg saa bedømt de Forslag til Bestemmelser i vor Næringslovgivning, som have været fremme, og det har været det, som har dikteret mig mit Standpunkt til de forskellige Bestemmelser. Jeg kan saa ikke se rettere med Hensyn til § 14, end at den Bestemmelse, som nu bestaar i vor Lovgivning, og som § 14 vil slette ud, bør blive ved at bestaa. Det er en Bestemmelse, som blev indsat i Næringsloven for 43 Aar tilbage, da vort Haandværk virkede under ganske anderledes smaa Dimensioner, end det nu gør, og da vort Haandværk derfor havde mindre Brug for den Ret, som man den Gang mente, at det var nødvendigt, at det skulde have. I Løbet af disse 43 Aar har vort Haandværk udviklet sig fra den lille til den store Bedrift, og derfor har vort Haandværk nu i højere Grad Brug for den Bestemmelse, man her vil slette, end det

havde i 1857. Og saa stilles der nu Forslag om at borttage denne Ret for Haandværkerne, hvilket jeg ikke kan bringe i Overensstemmelse med den naturlige Udvikling, som foregaar i vort Samfund. Den ærede Ordfører udtalte ligeledes sin Forundring over mit Standpunkt til denne Paragraf, og han søgte at paavise Forskellen mellem hans og mit Standpunkt med Hensyn til forskellige Samfundsspørgsmaal. Naar jeg skal søge at forklare Forskellen imellem den ærede Ordførers og mit Syn paa Næringslovens Bestemmelser, tror jeg, det er rigtigt, naar jeg siger, at den ærede Ordfører mener ved Hjælp af nogle Bestemmelser i en Næringslov at kunne omforme det praktiske Erhvervsliv i vort Samfund, hvorimod jeg mener, at man skal indrette Bestemmelserne i Næringsloven saaledes, at de passe paa det virkelige Livs Forhold. Det er Forskellen mellem den ærede Ordførers og mit Standpunkt, og jeg mener, at det er absolut det sundeste og bedste, at man søger at udvide Rammerne, naar Næringslivet fordrer, at disse Rammer skulle udvides.

Samtidig ønskede jeg at gøre en enkelt Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling), som ligeledes udtalte sig imod den Fremstilling, jeg havde givet af den Maade, hvorpaa Kødhandelen her i Landet foregaar. Han mente, at denne Fremstilling ikke var korrekt, og han mente, at hvis den Ring, jeg omtalte, virkede paa en saadan Maade, som jeg havde udtalt, vilde der nok ske Foranstaltninger herimod i Retning af, at man vilde etablere flere og flere Slagtere omkring i de forskellige Byer for at modvirke dette Forhold. Jeg vil dog oplyse det ærede Medlem om, at det Forhold, som vi lide under paa vor Kødhandels Omraade, lider man ogsaa under andre Steder. Jeg har saaledes i den senere Tid gjort mig bekendt med Forholdene i Wien. Den wienske Kommunalbestyrelse har i Løbet af 5 Aar ført en Kamp mod Kreaturkommissionæringen der nede, og Resultatet af denne Kamp er blevet, at Kommunalbestyrelsen har maattet trække det korteste Straa og maattet indrømme Kreaturkommissionærerne den samme Stilling, som de havde for 5 Aar siden. Herhjemme synes der jo ogsaa fra Autoriteternes Side at være Bestræbelser oppe for at modvirke denne Rings Virksomhed, som vi kende herhjemme. Jeg betragter saaledes det Forslag, som den høje Regering har forelagt om Statskontrol med Kød, som sigtende noget i samme Retning, men jeg vil samtidig be-